

ARKÆOLOGISK FORUM

51 · 2024

INDHOLD · 51 · 2024

Velovervejede rekonstruktioner af de velklædte vikinger* 4

Charlotte Rimstad, Ulla Mannering, Eva Andersson Strand
& Ida Demant

Arkæologi i naturfagsundervisningen* 18

Mia Toftdal, Marie Søborg Andersson
& Cecilie Borgund Hansen

Forsøgets fremtid 32

– fra eksperiment til ny arkæologisk viden

Henriette Syrach Lyngstrøm

Hverdagsaktivisme i arkæologien 42

Stefanie Langaa Jensen

Jastorf-kulturen genbesøgt: 54

Når dansk arkæologi bliver politiseret

Thomas Cosgrove-Sonne

Hvor blev arkæologien af i museumsreformen? 64

Claus Kjeld Jensen

---

*) Peer reviewed

Forsøgets Fremtid

– fra eksperiment til ny arkæologisk viden

Henriette Syrach Lyngstrøm

Abstract

The Future of Experimentation – from experiment to new archaeological knowledge

The above title is from a seminar held earlier this year with two main purposes: Coming closer to an up-to-date definition of experimental archaeology and reaching a proposal for the trends in future experimental work. Concerning a definition, there was an agreement that three things have to be in place for an experiment to be called 'experimental archaeology': 1) the experiment has to be rooted in a source material, 2) data have to be systematically collected, and 3) the experiment has to be carried out according to a hypothesis. We highlighted extending the concept to 'experimental cultural history' with regard to the future as well as directing attention towards a rising interest in sensory studies.

Eksperimentelarkæologi er en videnskabelig metode, der meget direkte tænker menneskets handlinger ind i det arkæologiske materiale. Hvad enten det drejer sig om økser fra stenalderen eller skibe fra vikingetiden, så arbejder man i eksperimentelarkæologi ud fra klart definerede problemstillinger, der står i direkte relation til det aktuelle forskningslandskab.

At man tænker menneskets handlinger ind i materialet betyder, at der ikke udelukkende indgår tekniske og teknologiske aspekter, men også humanistisk reflekterende dimensioner, så resultatet ikke alene bliver de målelige data, men også en refleksiv indsigt i arbejdsgange og materialer. På den måde er eksperimentelarkæologi med til at sætte det fortidige individs handlinger i centrum, fordi man undersøger menneskets kognitive kapacitet.

Fra eksperiment til ny arkæologisk viden

Den 13. marts 2024 arrangerede Københavns Universitet, SAXO-instituttet, og Sagnlandet Lejre et seminar: *"Forsøgets Fremtid – fra eksperiment til ny arkæologisk viden"*.

Seminaret var vært for 15 oplæg og 125 deltagere, og det blev afholdt i Sagnlandets kongehal.

Det havde to formål: vi ville dels nærme os en tidssvarende definition af begrebet eksperimentelarkæologi, dels nå frem til et konkret bud på tendenserne i fremtidens forsøgsarbejde.

Derfor havde vi på forhånd bedt alle 15 oplægsholdere om at flette en definition af begrebet eksperimentelarkæologi ind i foredragene, ligesom vi på seminaret uddelte et refleksionspapir, hvor vi bad tilhørerne om at tage stilling til syv spørgsmål. Vi bad seminardeltagerne:

1. reflektere over tre forhold, der skulle være på plads, før et forsøg kan karakteriseres som eksperimentelarkæologi
2. præcisere hvilket tidsskrift eller hvilken bogserie man publicerer eksperimentelarkæologi optimalt i
3. overveje om eksperimentelarkæologi kan anvendes som bevisførelse
4. vurdere, hvor stor en rolle analogislutninger kommer til at spille i fremtidens eksperimentelarkæologi
5. blandt otte muligheder prioritere, hvad der var vigtigst for fremtidens eksperimentelarkæologi
6. give deres eget bud på en definition af begrebet eksperimentelarkæologi
7. pege på de tendenser i dagens oplæg, der tydeligst pegede mod fremtidens eksperimentelarkæologi.

Oplægsholderens synspunkter

For at give et indtryk af de synspunkter, som oplægsholderne fremlagde på dagen, præsenteres her et repræsentativt udvalg af de femten oplæg. Et af de oplæg, der fik stor opmærksomhed på seminaret, var *"Tværfagligt*

Fig. 1. I sit oplæg undersøgte Lucas Garbrecht Overvad et samarbejde på tværs af fagligheder. Foto: Sagnlandet Lejre.

samarbejde i eksperimentelarkæologien – fra en håndværkers synspunkt". Det blev holdt af Lucas Garbrecht Overvad, der er træhåndværker og formidler i Sagnlandet Lejre (fig. 1). I oplægget undersøgte han fordele og ulemper ved et samarbejde på tværs af fagligheder, og redegjorde for, hvordan samarbejdet kan styrkes. Desuden reflekterede han over, hvordan man som håndværker tackler de problemer, der uvilkårligt opstår, når arkæologen vælger at alliere sig med en eller flere håndværkere. Hvilke fordele er der, og hvilke faldgruber møder man? Efter Overvads mening var dialog og arkæologens tilstedeværelse på håndværkerens betingelser vigtige elementer i samarbejdet. Han påpegede ligeledes, at det ofte havde stor betydning, at håndværkeren intet kendskab havde til arkæologi, men alene til materialer og muligheder for procesforløb. Og han havde gode idéer til, hvordan man som håndværker kan drage nytte af eksperimentelarkæologien. Ifølge Overvad lå nøglen til et frugtbart samarbejde i en klar forventningsafstemning mellem de forskellige fagligheder og i et ligeværdigt møde i forundringen over det fortidige håndværk.

Måske var det derfor, at han definerede eksperimentelarkæologi som: *"et veldokumenteret, videnskabeligt forsøg, der med udgangspunkt i arkæologi har til formål at undersøge en problemstilling eller hypotese i forhold til*

Fig. 2. Stefanie Langaa Jensen (til venstre) argumenterede for at se eksperimentelarkæologi som en faglig positionering. Foto: Sagnlandet Lejre.

processer, genstande eller materiel". Ifølge ham skal et eksperimentelarkæologisk forsøg både kunne kvantificeres, dokumenteres, perspektiveres og anvendes i en langt større kontekst end selve forsøget. Han understregede også vigtigheden af, at det enkelte forsøg blev fremlagt og diskuteret i et videnskabeligt forum.

Modsat betragtede Stefanie Langaa Jensen, der er ph.d.-stipendiat på Museum Sydøstdanmark/SAXO-instituttet, eksperimentet fra et akademisk synspunkt, og åbnede med sit oplæg "*Eksperimentet som forudsætning for progressiv arkæologisk praksis*" for en diskussion om, hvor grænserne for den arkæologiske praksis går (fig. 2). Derfor spurgte hun om arkæologisk vidensdannelse kunne have gavn af eksperimentets langsomhed: til at fare vild, til usikkerhed og til at åbne nye erkendelser. Hun anerkendte hensigten med kontrollerede og kontekstuelle tilgange, hvor bevisførelse og en overordnet positivistisk tilgang til metode og teori var centreret omkring opstillingen af forklarings- og fortolkningsmodeller. Men hun udfordrede samtidig den måde, hvorpå vi opfatter begrebet ved at spørge: "*Kræver al progression i den arkæologiske praksis ikke en vis forankring i eksperimentet?*"

Netop derfor definerede hun eksperimentelarkæologi som en kreativ og eksplorativ metode, hvormed den arkæologiske faglighed kan undersø-

ges og udfordres – en metode, som via teoretiske spørgsmål og nysgerrig praksis kan rykke ved vores forståelse af både fortid, nutid og fremtid. Hun anså således eksperimentelarkæologi for at være en faglig positionering, der fremmer et åbent sind til dét, som ikke umiddelbart lader sig forstå.

Camilla Fraas Rasmussen og Sofie Nielsen er begge BA-studerende i arkæologi på Københavns Universitet, SAXO-instituttet, og stod midt i deres allerførste eksperimentelarkæologiske arbejde: en rekonstruktion af et firstolpeanlæg i Vikingelandsbyen i Albertslund. Måske netop derfor vakte deres overvejelser i "*Et anlæg bliver til*" genkendelighed hos en stor del af seminardeltagerne. Rasmussen og Nielsen var dygtige til at gøre rede for processen bag rekonstruktionen, både for deres overvejelser i forhold til at finde materiale, men også om samarbejdet undervejs, registreringen, data-behandlingen og processen med at skrive rapport og beretning. Således fremlagde de vigtige metodiske overvejelser i forhold til at håndtere et datasæt, som svinger mellem kvalitative og kvantitative data, og de pointerede vigtigheden af en standardisering i registreringsprocessen. Med oplægget udfoldede de også deres erfaringer med publikumsinddragelse og havde konkrete bud på, hvad de ville gøre anderledes i fremtidige forsøg.

Rasmussen og Nielsen definerede eksperimentelarkæologi som en metode, hvor man oplever arkæologien i 3D, hvor det er muligt at teste tanker i virkelighedens verden og hvor man efterfølgende kan stille flere og mere præcise spørgsmål, fordi man først erkender dilemmaerne, når man står i dem. De betragtede eksperimentelarkæologien som en metode, hvorigenem man forstår kompleksiteten af virkeligheden – den man som arkæologistuderende oftest ser på papir eller en skærm.

Triona Sørensen og Martin Rodevad Dael, der er henholdsvis museumsinspektør og værftsleder på Vikingeskibsmuseet i Roskilde, præsenterede med oplægget "*Kontinuitet, forandring og fremtidige forsøg: to fuldskala rekonstruktioner af skibsfundet, Skuldelev 3*" arbejdet med to rekonstruktioner af samme skibsfund udført med 32 års mellemrum. Deres fokus lå på den metodeudvikling, der er sket i eksperimentelarkæologien og som meget tydeligt afspejles i forskellene mellem de to rekonstruktioner. Den tidligste var Vikingeskibsmuseets første fuldskala-rekonstruktion af skibsfundet Skuldelev 3, der blev søsat i 1984, og som var begyndelsen til de følgende års eksperimentelarkæologiske arbejde med at bygge sejlene rekonstruktioner. Efter mange sømil kom den på land i 2016, og året efter blev kølen lagt til en ny rekonstruktion af Skuldelev 3. Resultatet af dette projekt blev søsat i 2022.

Det var om disse to rekonstruktioner Sørensen og Dael foldede Vikingeskibsmuseets definition af eksperimentelarkæologi ud som en viftemodel med ti punkter. De fire første var den arkæologiske basis for forsøgsarbejdet: 1) det arkæologiske fund, 2) udgravning og dokumentation, 3) naturvidenskabelige analyser og 4) komparative analyser; mens de fire følgende

drejede sig om selve eksperimentet: 5) rekonstruktion i model og tegning, 6) håndværk, 7) rekonstruktion i fuldskala og 8) afprøvning af rekonstruktionen. Alle otte led pegede ind og ud til 9) en fortolkning af fundet og dets kontekst, mens fortolkning af fundet og dets kontekst pegede frem mod 10) publikation og formidling.

Vikingskibsmuseets bud på fremtidens eksperimentelarkæologi var en større anvendelse af de sejlene rekonstruktioner med fokus på funktion og på afsøgning af grænsefladen mellem eksperimentelarkæologi og immateriel kulturarv, samt en styrkelse af det tværfaglige samarbejde. Desuden ønskede de et fornyet fokus på de øvrige maritime håndværk som reblægning, vævning og smedning. Som en af de bemærkelsesværdige få oplægsholdere lagde de en tydelig vægt på betydningen af publikation og formidling.

Lone Blom Kristensen og Nanna Kirkeby, der er henholdsvis formidler og koordinator i Vingsted jernalder under Vejlemuseerne, redegjorde med oplægget *"Fremstilling af tarmtråd til brug ved syning af skindkappe"* for deres arbejde med et 20 x 30 cm stort stykke af Haraldskærkvindens skindkappe, som de havde rekonstrueret. På stykket havde de arbejdet med flere forskellige syninger både til forstærkning af kanten og til sammensyning af de enkelte skindstykker. Til dette formål havde de eksperimenteret med fremstilling og brug af lammetarm som sytråd. I oplægget gjorde de rede for skrabning, spinding og opspænding af tarmtråden og for forsøgene med syning af de forskellige sting.

Da forsøget belyste mødet mellem håndværk og arkæologi definerede de den eksperimentelarkæologiske metode, som når fortidens metoder og redskaber på baggrund af analyser af den originale genstand anvendes til at nærme sig det billede, der observeres i originalen – og herigennem kommer nærmere en forståelse af det fortidige menneske og samfund. De understregede eksperimentelarkæologiens potentiale i formidlingen og understregede, at tværfaglighed og respekt for hinandens fagligheder var af stor betydning for fremtidens eksperimentelarkæologi.

Fælles for de fleste af dagens 15 oplæg var en understregning af, at *"al eksperimentelarkæologi er rekonstruktion i kontekst, hvor alle elementer påvirker hinanden – og vi aldrig undslipper vores egen kontekst"*, som Maria Ojantakanen fra Vikingelandsbyen i Albertslund formulerede det.

Deltagernes synspunkter

Ved seminarets begyndelse fik alle 125 deltagere udleveret et refleksionspapir med syv punkter, som 111 af deltagerne udfyldte og afleverede ved dagens afslutning. Refleksionerne tegner således et øjebliksbillede af opfattelsen af emner relateret til begrebet eksperimentelarkæologi, som den praktiseres af personer i Danmark – en stor del af dem med tilknytning til Sagnlandet i Lejre eller til Københavns Universitet.

På arket blev man først bedt om at nævne tre ting, der skulle være på plads, før et forsøg kunne karakteriseres som eksperimentelarkæologi. Her var der tydelig enighed om, at forsøget skulle være 1) forankret i et kildemateriale, 2) at der gennem forsøget systematisk skulle indsamles data og dokumentation og at 3) forsøget skulle være udført ud fra en klar problemstilling. Desuden nævnte flere, at der skulle inddrages relevant håndværkserfaring, at der skulle reflekteres kritisk over eget arbejde undervejs i forsøget og at forsøget skulle generere ny kundskab eller nye perspektiver. Det er bemærkelsesværdigt, at kun to ud af de 111 nævnte, at forsøget skulle publiceres eller tilgængeliggøres på anden vis. Det falder i tråd med oplægsholderens manglende fokus på publicering og leder måske hen til den rådvildhed, der herskede omkring refleksionsarkets andet punkt, hvor deltagerne blev spurgt, hvor man med fordel kunne publicere resultater af eksperimentelarkæologi. De fleste besvarede ikke spørgsmålet eller satte et spørgsmålstejn, mens få nævnte Skalk, Fund & Fortid, Arkæologisk Forum og EXARC Journal. Men der var også flere, der angav svar som "ved ikke" og "aner det ikke, der skal en ny til". Svarene griber ind i en vigtig debat. For vel er eksperimentelarkæologi et velegnet formidlingsredskab i forhold til ikke-arkæologer og derfor velegnet til borgerinddragende vidensdannelse, men eksperimentelarkæologi er også en videnskabelig metode, der genererer videnskabelig forskning, og derfor skal tilgængeliggøres og diskuteres i et videnskabeligt – og gerne internationalt – forum. At disse videnskabelige resultater også publiceres i andre og mere formidlende publikationsformer, er kun ret og rimeligt, da en stor del af forskningen er finansieret af offentlige midler. Men eksperimentelarkæologi skal først og fremmest publiceres på et videnskabeligt niveau, hvor folk med indsigt i emnet kan vurdere og diskutere arbejdet. Her er EXARC Journal velegnet, fordi den er fagfællebedømt, engelsksproget og i sin online form når ud til en både stor og varieret læserskare. Dertil er redaktionen hurtig og kompetent. Der er kun den svaghed, at den primært læses af et publikum, der allerede interesserer sig for eksperimentelarkæologi. Men eksperimentelarkæologi er vel vejen til målet – og ikke målet i sig selv?

Eksperimentelarkæologi er en metode til at opnå indsigt i en kompleks faglig problemstilling, hvilket også blev påpeget i mange af dagens oplæg. Det rejser spørgsmålet, om vi i fremtiden skal publicere eksperimentelarkæologi som enkeltstående eksperimenter eller – som det hidtil har været tradition i dansk arkæologi – som en del af den arkæologiske forskning. Her rammer refleksionen "*det afhænger af fagområde*" plet. For så kan vi både publicere i Danish Journal of Archaeology, Kuml, Aarbøger for nordisk Oldkyndighed og Historie eller i noget helt andet. Alt efter om vi eksperimenterer med identifikation af tagtømmer eller med battlescapes.

Størstedelen af deltagerne havde både korte og meget klare refleksioner over, hvorvidt fremtidens eksperimentelarkæologi ville kunne bevise de opstillede hypoteser (fig. 3). Her var man helt enige om, at det kun vil-

Fig. 3. Langt størstedelen af deltagerne deltog enten direkte med spørgsmål eller med deres refleksionspapir i diskussionerne. Foto: Sagnlandet Lejre.

le ske meget sjældent. Langt oftere ville forsøgsresultater sandsynliggøre sammenhænge eller falsificere teorier. Anderledes forholdt det sig med det næste punkt, hvor der kun var ganske få deltagere, der havde reflekteret over, om analogislutninger ville få betydning for fremtidens eksperimentelarkæologi. Kun 24 af de af i alt 111 skemaer gav et bud på en refleksion. Til gengæld var refleksionerne detaljerede: *"Ja. Vi kan aldrig sige, at noget med sikkerhed har været det samme én til én, men analogier er vigtige, hvis vi skal kunne sandsynliggøre noget som helst"* og *"De er fundamentale. Men vi skal have skærpet kriterierne og udvidet metoder for hvordan. For eksempel lave sandsynlighedsgradueringer. Heri ser jeg den store udfordring og værdi for fremtidens eksperimentelarkæologi"*. Mens andre havde en kildekritisk tilgang med *"Ja. Hvis man gør opmærksom på, at det er det, man bedriver"* og *"Ja, så længe man husker at reflektere over egne bias"*. Mest interessant var et gennemgående fokus på det personlige perspektiv. For hvor man i 1990'ernes eksperimentelarkæologi tog udgangspunkt i analogislutninger til "de andre", var det nu det helt personlige perspektiv, der dominerede: *"Ja, fordi mennesker er mennesker, dengang og nu"* og *"Ja, fordi vi bliver nødt til at forstå fortiden ved at se på nutiden"*. Måske skyldes det dette fokus, at man ønskede at inddrage sanser som *"Ja, især når det gælder sanselige eksperimenter, hvor man jo nødvendigvis må tage udgangspunkt i egen krop"*.

Deltagerne blev også bedt om at prioritere otte muligheder efter, hvad de syntes, var vigtigst for fremtidens eksperimentelarkæologi. Her kom "kildematerialet" ind på en klar førsteplads tæt efterfulgt af "problemstillingen"

og vigtigheden af, at man som eksperimentelarkæolog "selv lærer noget ved forsøget". Længere nede på listen lå "håndværket", "den arkæologiske kontekst" og det at "forsøget bidrager til videnskaben". Mens "man kan formidle forsøget" og at "man har det sjovt" lå i bunden.

Til sidst formulerede deltagerne deres egen definition af begrebet eksperimentelarkæologi. Definitionerne var ganske forskellige, men havde også flere fælles træk. Som gruppen af forholdsvis traditionelle definitioner, som f.eks. *"en forskningsmetode, hvorpå man rekonstruerer og anvender arkæologiske genstande for at undersøge aspekter af fortidens teknologi. De indsigter, man opnår, kan skabe en bedre og mere nuanceret forståelse af fortidens samfund, organisation, netværk mm."* I definitionerne var der, modsat de otte prioriterede punkter, en klar integrering af håndværkets og håndværkerens rolle i eksperimentelarkæologien, f.eks. som *"en videnskabelig begrundet hypotese eller undersøgelse, hvor oldtidens genstande og håndværksmæssige teknikker danner rammerne om undersøgelsen"*. Men gennem hovedparten af refleksionerne sås også her det moderne menneskes interesse for at spejle sig selv i fortiden, som f.eks. *"en måde hvorpå man gennem praktiske eksperimenter og de menneskelige aspekter heraf, gør det muligt at komme sig selv nærmere med de muligheder og begrænsninger det måtte indebære, og på den måde komme tættere på fortidens mennesker, deres tankegang og måde at være på og en eventuel bredere forståelse heraf"*.

Lidt anderledes var definitioner som *"det er en akademisk positionering, hvor man undersøger det, som ikke giver sig selv"* og *"eksperimentelarkæologi er at udfolde artefaktet til samtidsuniverser med broer til nutiden igennem brud, kontinuitet og udvikling"*. Endelig spillede sanserne også her en ikke ubetydelig rolle: *"Da Maria spillede på harpen, kiggede jeg op i loftet af den storlåede hal. For en kort stund befandt jeg mig uden for tid og sted og det rørte mig dybt. Det er essensen af eksperimentelarkæologi for mig"*.

Mod en eksperimenterende kulturhistorie

Seminarets oplægsholdere og deltagere pegede på to vigtige tendenser i fremtidens eksperimentelarkæologi, der begge rammer ned i en udvikling, som allerede er i gang. Den første tendens er en udvidelse af begrebet eksperimentelarkæologi, så metoden i fremtiden omfatter eksperimenter med hele kulturhistorien og ikke alene med arkæologiske fund, men også med en langt bredere vifte af både materialer og teorier. Den anden tendens er, at der fastholdes en dyb og jævnbyrdig faglighed i fremtidens forsøg, hvad enten det drejer sig om indsigten i et akademisk fag, et håndværk eller i noget helt andet.

Desuden blev adskillige elementer fra dagens oplæg nævnt som karakteristiske for fremtidens eksperimentelarkæologi. Blandt dem Sofie Louise Andersens MoCap-registrering af en håndværkers bevægelser, Alexander Grove Lauridsens opstilling af diagnostiske frakturmarkører på senneolitiske

og tidlig bronzealders fladehuggede pilespidser og Karl Jakob Lamberths nytolkning af vikingetidens glaslamper. Flere af seminardeltagerne mente desuden, at man i fremtiden ville lade sig inspirere af reenactmentkulturen og finde en vej til at registrere sanseindtryk som lys, lyd og lugt langt mere videnskabeligt, end vi gør i dag.

På seminaret var der ingen tvivl om, at eksperimentelarkæologien også i fremtiden vil være en videnskabelig metode, der meget direkte tænker menneskets handlinger ind i materialet – hvad enten det er forsøg med pilespidser fra stenalderen eller med 1930'ernes hundeslæder i Grønland. Metoden, der vil kunne ses som en akademisk positionering, skal altid arbejde ud fra klart definerede problemstillinger, der står i direkte relation til det aktuelle forskningslandskab. Den skal skabe rum for en åben og ligeværdig dialog mellem forskellige fagligheder, dokumentere sanselige oplevelser og, sidst men absolut ikke mindst, den skal tilgængeliggøre forløb og resultater i en videnskabelig form.

Program og abstracts for seminaret findes tilgængelige her: <https://sagnlandet.dk/forsoegets-fremtid/>

I foråret 2025 udkommer oplæggene fra seminaret i Sagnlandet Lejres serie *Studier i teknologi og kultur*.

Forfatteroplysninger:

Henriette Syrach Lyngstrøm, lektor,
Saxo-Instituttet, Københavns Universitet
Forfatteren kan kontaktes på:
lyngst@hum.ku.dk

ARKÆOLOGISK FORUM

Redaktion

Anna Beck (ansvarshavende redaktør)

Jette Rostock

Kamilla Ramsøe Majland

Mette Palm

Ole Thirup Kastholm

Signe Lüttau Pedersen

Stefanie Langaa Jensen

Line Lerke

Louise Søndergaard

© Forfatterne og Arkæologisk Forum

Artikler, indlæg og billeder må ikke gengives i nogen form uden skriftlig tilladelse fra redaktionen eller forfatterne.

Skriv til Arkæologisk Forum

Arkæologisk Forum modtager gerne bidrag.

Kontakt redaktion@archaeology.dk

Peer review

Artikler, som indeholder forskningsbidrag, bliver som udgangspunkt peer reviewed.

Abonnement

Oplysninger om abonnement eller medlemskab af FaF findes på

www.archaeology.dk

Forsideillustration

Billederne stammer fra dette nummer side 20 og side 49

Udgiver

Arkæologisk Forum udgives af FaF –

Foreningen af Fagarkæologer

Grafisk tilrettelægning

Bente Stensen Christensen

Tryk

Stibo Complete

Oplag 210 stk.

ISSN 1399-5545

Arkæologisk Forum er et fagligt tidsskrift, der har til formål at bidrage aktivt til fagets udvikling og fremtid ved at sætte det arkæologiske fag ind i en større sammenhæng – både videnskabeligt og samfundsmæssigt.

Arkæologisk Forum ønsker at etablere et sted og en kontekst, hvor faglige diskussioner kan finde sted.

I hvert nummer vil læseren blive mødt af en bred vifte af artikler – en mosaik, hvor delene tilsammen danner et aktuelt og mangfoldigt billede af videnskaben arkæologi, og hvor fagets dynamiske samspil med andre videnskaber, det politiske rum og det omgivende samfund træder klart frem.

Arkæologisk Forum udgives af Foreningen af Fagarkæologer, og henvender sig naturligvis til foreningens medlemmer, men også enhver anden, der interesserer sig for arkæologien samt dens rolle og vilkår i verden i dag.